

La plana major d'ERC, amb Anna Simo, Josop-Lluís Carod-Rovira, Jordi Carbonell, Joan Riu, Joan Puigcercos, entre més, a la conferència nacional del partit, celebrada a Barcelona el 20 d'octubre passat.

La reunió de la permanent d'Esquerra Republicana amb els principals càrrecs de la formació al tripartit –consellers, directors generals i secretaris– és un dels primers efectes de la conferència nacional que la formació republicana va celebrar el dissabte 20 d'octubre a Barcelona. Aquesta trobada dominical es va plantejar com una de les primeres respostes de la direcció al toc d'atenció rebut de la militància. La qüestió és que, malgrat que la direcció va aconseguir un ampli suport, el 83% dels vots per a la ponència oficial, que ha servit per a traçar el full de ruta polític que la formació vol seguir els mesos vinents, val a dir que els sectors crítics no van pas rebre un suport testimonial.

El corrent crític Reagrupament.cat, encapçalat per l'ex-conseller de Governació Joan Carretero, va aconseguir per a la ponència alternativa que van presentar, el suport del 22% dels vots de la conferència. Però el toc d'alerta més rellevant de la militància cap a la direcció de la formació va arribar quan una esmena parcial del l'altre corrent crític, Esquerra Independentista (EI), impulsada pel diputat al Parlament

Entre el full de ruta i el xarop per a la indigestió

Diumenge passat es reunia la cúpula d'ERC –els principals membres de la direcció amb els principals càrrecs que el partit té al govern de la Generalitat de Catalunya– amb l'objectiu de donar resposta al neguit expressat per una part important de la militància d'ERC sobre el perfil dels republicans dins del segon tripartit.

Uriel Bertran, va aconseguir el suport del 43% dels assistents a la trobada de la formació. L'esmena en qüestió, rebutjada, doncs, per poc, proposava la revisió del pacte de govern amb el PSC per a incorporar-hi tot un seguit d'objectius que, segons els integrants

d'EI, ja formaven part del primer acord tripartit de 2003, i que també havien estat assumits pel PSC amb l'aprovació del projecte d'Estatut de Catalunya del 30 de setembre de 2005, que rebé el suport de quasi el 90% dels diputats del Parlament de Catalunya.

Malestar entre la militància.

Malgrat que la direcció d'Esquerra ha aconseguit un ampli suport per a mantenir l'actual estratègia, és cert que la conferència nacional ha posat xifres al malestar que desperta el desenvolupament de l'actual govern tripartit entre la militància de la formació. De fet, el toc d'atenció de les bases d'Esquerra no és tant per la reedició del tripartit, sinó per una certa sensació de falta d'objectius clars que justifiquin la presència republicana al govern català.

En aquest sentit, doncs, la direcció afirma que n'ha pres nota, tot i que també destaca l'aval rebut a l'actual estratègia. Així i tot, el suport aconseguit pels crítics obliga a marcar un perfil més nítid en l'acció de govern. D'aquí ve que, ja des de la conferència mateix, van sortir compromisos com ara l'elaboració d'una nova llei de política lingüística, més ambiciosa que no pas l'actual, l'objectiu de millorar el model de finançament o l'elaboració d'una llei de consultes populars, que permeti la convocatòria de referèndums.

Però, més enllà d'aquestes primeres derivades, la darrera conferència nacional d'Esquerra ha estat un primer torcebraç dels sectors crítics amb la línia oficial de la direcció, amb la vista posada al congrés que el partit republicà ha de celebrar la tardor de l'any vinent. Tot i que encara queda un any, tant Reagrupament.cat com Esquerra Independentista han aconseguit uns resultats que els permeten de plantejar-se continuar intentant de recopilar seguidors i poder esdevenir actors dinàmics en el proper congrés.

Aquest punt marca allò que pot ser un dels principals canvis a l'interior de la formació. Uns mesos enrere semblava evident que el congrés de l'any vinent havia de ser allà on es decidiria el lideratge d'Esquerra. Una lluita reservada, d'antuvi, a l'actual president de la formació, Josep-Lluís Carod-Rovira, i al secretari general, Joan Puigcercós, i als seguidors de l'un i de l'altre. Una pugna, a més a més, que durant la legislatura passada semblava que s'havia anat decantant a favor de Puigcercós, després del desgast polític que va viure Carod-Rovira.

Tanmateix, ara, l'aparició d'aquests dos sectors crítics amb l'actual direc-

ció ha fet coincidir els dos principals dirigents de la formació a defensar els postulats de la línia oficial. Encara més, els impulsors de tots dos sectors crítics, Carretero i Bertran —especialment el segon— havien estat sempre considerats propers al secretari general d'ERC.

Sembla, doncs, que l'equilibri entre tots dos líders s'ha restablert. Un reequilibri que també ha resultat afavorit per les assignacions de les tasques de govern a l'un i a l'altre. Carod-Rovira, des de la conselleria de la Vice-presidència, a compleix bàsicament tasques de representació política que li donen una notorietat pública superior a la que Puigcercós pot atènyer amb la gestió més oculta des del Departament de Governació. Una gestió, aquesta, que, a més a més, l'ha allunyat del dia a dia de la formació, un dels àmbits que tradicionalment Puigcercós havia controlat de molt a prop. Precisament, aquesta situació ha fet que periòdicament hagin anat apareixent rumors que el secretari general d'Esquerra podria abandonar el seu paper a l'actual tripartit. Però aquest rumor, fins ara, sempre ha estat desmentit per l'interessat.

Sigui com sigui, tot plegat fa que els sectors crítics no vegin amb prou claredat quina serà l'actitud dels dos principals líders del partit independentista al congrés de l'any vinent: si optaran per refer un pacte entre tots dos sectors, convertits ara en oficials, o es confrontaran per disputar-se el lideratge.

El test de les legislatives espanyoles. Les eleccions al Congrés de Diputats són més que mai un test intern d'ERC. La direcció ha volgut fixar com a un bon resultat mantenir el grup propi (cinc diputats, pel cap baix, amb l'acord favorable de la mesa del Congrés). És una previsió poc ambiciosa, tot i que dirigents d'Esquerra no descarten d'acostar-se als resultats de 2004, quan van obtenir vuit diputats. Val a dir que en aquella ocasió la formació independentista va mobilitzar una part de l'electorat especialment irritat amb el desbocament de la majoria absoluta de José María Aznar. Comptat i debatut, uns bons resultats esdevindrien un element pro-

ductor davant dels sectors crítics, i a la inversa.

Però més enllà de les eleccions espanyoles, les repercussions dels resultats de la conferència poden arribar al govern. La direcció d'Esquerra s'ha afanyat a remarcar la victòria de les tesis oficials. Un missatge en clau interna, però també adreçat als socis de govern. El pacte no es revisarà, de manera que l'estabilitat d'aquest segons tripartit no perilla. Però els resultats dels crítics situen l'actual direcció en la necessitat de destacar més la presència en el govern tripartit. I aquest fet ja ha començat a crear una certa preocupació en les altres dues formacions sòcies de govern, PSC i ICV, que temen que la militància d'Esquerra empenyi la seva direcció a mantenir postures més *radicalitzades* que dificultin la *governabilitat*.

De tota manera, ara la direcció d'Esquerra també disposa d'un argument per a defensar les seves tesis dins el govern. Precisament, el descontentament de part de la militància, si creix, podria acabar motivant un tomb en l'estratègia de la formació que podria fer perillar l'actual tripartit. Per tant, el soci majoritari, el PSC, haurà de mantenir un equilibri complex, si més no d'ara fins a les eleccions espanyoles, per evitar de posar en situacions incòmodes la formació republicana, sense que això sigui interpretat des d'Espanya com una concessió als independentistes, una percepció que perjudicaria les aspiracions dels socialistes en la cursa electoral espanyola. És, doncs la quadratura del cercle. Una quadratura que, si no s'aconsegueix, pot acabar fent créixer el neguit entre les bases republicanes. I aquest neguit, en una formació de caràcter assembleari com Esquerra, pot acabar de causar una indigestió d'efectes imprevisibles.

De moment, doncs, amb els resultats de la passada conferència nacional a la mà, la direcció d'Esquerra disposa de prou suport per a fixar un full de ruta que li eviti les indisposicions internes, precisament en un moment en què les voluntats independentistes a Catalunya, segons les darreres enquestes publicades, creixen.

Enric Rimbau